

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 890

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 4 noiembrie 2019

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 407 din 20 iunie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 587 alin. (1) din Codul de procedură penală	2-3	272. — Decizie pentru eliberarea, la cerere, a domnului Maricel Floricel Dima din funcția de secretar de stat la Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale	13
Decizia nr. 505 din 18 septembrie 2019 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 28 din Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2016 privind unele măsuri de eficientizare a implementării proiectelor de infrastructură de transport, unele măsuri în domeniul transporturilor, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și a legii în ansamblul său	4-10	273. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, de către doamna Liliana Mincă a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Finanțelor Publice	14
★			
Opinie separată	10-11	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
779. — Hotărâre pentru numirea vicepreședintelui Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor	11	82. — Decizie a președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind încetarea concesiunii acordate prin Licența de concesiune nr. 21.577/2018 pentru explorarea resurselor de minereuri de metale feroase și minereuri de metale neferoase, în perimetrul Valea Iohanului, județul Caraș-Severin, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială HUMINTRADE — S.R.L., aprobată prin Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale nr. 5/2019 pentru aprobarea licențelor de concesiune pentru explorare acordate în urma concursului public de oferte — Runda 97/2018.....	14-15
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI			
269. — Decizie privind eliberarea, la cerere, a doamnei Daniela Pescaru din funcția de secretar de stat la Ministerul Finanțelor Publice	12	2.975. — Ordin al ministrului culturii și identității naționale pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului culturii și identității naționale nr. 2.570/2019 privind clasarea imobilului situat la adresa poștală Str. Mare nr. 349, satul Veneția de Jos, comuna Părău, județul Brașov, în Lista monumentelor istorice, cu denumirea Casa Comănicu, în categoria II — arhitectură, m — monument, grupa valorică B	15-16
270. — Decizie privind numirea domnului Bogdan Ionuț Dintoi în funcția de șef, cu rang de secretar de stat, al Departamentului pentru lupta antifraudă — DLAF	12		
271. — Decizie pentru modificarea anexei la Decizia prim-ministrului nr. 704/2017 privind numirea membrilor Consiliului de Programare Economică	13		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 407**

din 20 iunie 2019

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 587 alin. (1)
din Codul de procedură penală**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 587 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată, din oficiu, de instanța de judecată în Dosarul nr. 105/35/2017 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 998D/2017.

2. La apelul nominal lipsește partea, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Invocă, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 67 din 29 ianuarie 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Sentința penală nr. 34/PI din 13 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 105/35/2017, **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 587 alin. (1) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată, din oficiu, de instanța de judecată cu ocazia soluționării unei contestații la executare.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** instanța de judecată, autoare a excepției, susține, în esență, că dispozițiile art. 587 alin. (1) din Codul de procedură penală încalcă principiul legalității și dreptul la un proces echitabil, întrucât liberarea condiționată se dispune de către judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de deținere. Arată că, în acest mod, judecătoria devine instanță de executare specială, în condițiile în care dispozițiile art. 553 alin. (1) din Codul de procedură penală prevăd că hotărârea instanței penale, rămasă definitivă la prima instanță de judecată sau la instanța ierarhic superioară ori la instanța de apel, se pune în executare de către prima instanță de judecată, ceea ce înseamnă că instanța de executare de drept comun este prima instanță de judecată. Menționează că toate incidentele care apar în cursul executării

hotărârii penale definitive, potrivit prevederilor art. 598 și 599 din Codul de procedură penală — care fac trimitere la cele ale art. 597 alin. (1) și (6) din cod — coroborate cu dispozițiile art. 553 alin. (1) din același cod, se soluționează de către instanța de executare de drept comun. Consideră că analizarea antecedentelor penale ale persoanei condamnate — în vederea formării convingerii instanței că aceasta s-a îndreptat și se poate reintegra în societate —, respectiv a infracțiunilor săvârșite, a urmărilor produse, a gravității faptei și a pericolului social pe care îl prezintă inculpatul, nu poate fi realizată de către o instanță necompetentă material. Arată că un complet de judecătorie — instanță care nu are în competență judecarea fondului cauzei — în practică, nu s-a confruntat cu probleme de natură juridică și faptică de competența instanțelor ierarhic superioare pentru a putea face aprecieri depline în privința acordării sau nu a liberării condiționate pentru un anumit condamnat. Ca atare, apreciază că nu se justifică instituirea unei reguli speciale, derogatorii de la normele de competență în materie de executare a hotărârilor penale. Consideră că legiuitorul — după definirea regulilor care stau la baza stabilirii competențelor instanțelor de judecată — încalcă respectivele reguli și stabilește un alt organ judiciar competent material decât cel care ar trebui să soluționeze cererile și propunerile de liberare condiționată, ceea ce aduce atingere prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție. Totodată, având în vedere faptul că fondul cauzei poate fi judecat de către tribunal, curte de apel sau chiar de către instanța supremă —, iar cererea/propunerea de liberare condiționată este soluționată în toate cazurile de către judecătoria, instanță ierarhic inferioară, apreciază că persoana interesată nu poate beneficia de o judecare echitabilă a cauzei. Astfel, o instanță de judecată ierarhic inferioară face aprecieri asupra antecedentelor penale ale condamnatului care privesc gravitatea faptei, modul de comitere și împrejurările cauzei, precum și pericolul pe care condamnatul îl prezintă pentru ordinea publică, fiind încălcate prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție și cele ale art. 6 paragraful 1 din Convenție.

6. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

7. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că dispozițiile art. 587 alin. (1) din Codul de procedură penală nu încalcă prevederile art. 1 alin. (5) și ale art. 21 alin. (3) din Constituție, deoarece stabilirea competenței unei anumite instanțe de a judeca cererea de liberare condiționată nu afectează liberul acces la justiție al persoanei condamnate. Totodată, normele privind competența instanțelor judecătorești, gradele de jurisdicție, precum și căile de atac constituie reguli de procedură, a căror reglementare se face, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, numai

prin lege. Prin urmare, stabilirea competenței de judecată în materia liberării condiționate reprezintă opțiunea legiuitorului.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 587 alin. (1) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „(1) *Liberarea condiționată se dispune, la cererea sau la propunerea făcută potrivit dispozițiilor legii privind executarea pedepselor, de către judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de deținere.*”

11. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, instanța de judecată, autoare a excepției, invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, precum și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, respectiv a prevederilor art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 587 alin. (1) din Codul de procedură penală — care vizează instanța competentă să dispună liberarea condiționată, la cererea sau la propunerea făcută potrivit dispozițiilor legii privind executarea pedepselor — nu au legătură cu soluționarea cauzei în care a fost ridicată prezenta excepție de neconstituționalitate, speța având ca obiect judecarea unei contestații la executare, prin care contestatorul a solicitat să se constate incidența prevederilor art. 598 alin. (1)

15. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 587 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată, din oficiu, de instanța de judecată în Dosarul nr. 105/35/2017 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 20 iunie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

lit. d) din Codul de procedură penală, respectiv existența unei cauze de stingere a pedepsei.

13. Or, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei [...]*”. Curtea a statuat, în jurisprudența sa, că „*legătura cu soluționarea cauzei*” presupune atât aplicabilitatea dispozițiilor de lege criticate în cauza dedusă judecării, cât și relevanța excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului, condiții ce trebuie întrunite cumulativ pentru a fi satisfăcute exigențele impuse de prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. Prin urmare, condiția incidenței textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești nu trebuie analizată *in abstracto*, ci trebuie verificată, în primul rând, prin prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității dispozițiilor de lege criticate (Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014, paragraful 15, Decizia nr. 465 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 29 octombrie 2014, paragraful 20, Decizia nr. 329 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 14 septembrie 2017, paragraful 14, Decizia nr. 462 din 27 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 25 septembrie 2017, paragraful 13, Decizia nr. 783 din 5 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 26 martie 2018, paragraful 13, Decizia nr. 820 din 12 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 23 aprilie 2018, paragraful 18, și Decizia nr. 339 din 22 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 740 din 28 august 2018, paragraful 18).

14. Ținând cont de prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 505

din 18 septembrie 2019

**referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 28
din Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2016
privind unele măsuri de eficientizare a implementării proiectelor de infrastructură de transport,
unele măsuri în domeniul transporturilor, precum și pentru modificarea și completarea
unor acte normative, precum și a legii în ansamblul său**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2016 privind unele măsuri de eficientizare a implementării proiectelor de infrastructură de transport, unele măsuri în domeniul transporturilor, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, obiecție formulată de un număr de 68 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 5.448 din 2 iulie 2019 și constituie obiectul Dosarului nr. 1.990A/2019.

3. În motivarea obiecției de neconstituționalitate se susține că legea criticată încalcă principiul bicameralismului consacrat de art. 61 alin. (2) din Constituție, întrucât forma adoptată de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, are un conținut juridic ce diferă în mod esențial de conținutul juridic al aceluiași act normativ dezbătut și adoptat de Senat, în calitate de primă Cameră sesizată.

4. În acest sens este evidențiată reglementarea cuprinsă în art. III din lege, care instituie o subrogare în drepturile și obligațiile Ministerului Transporturilor de către o autoritate publică subordonată acestuia, respectiv Autoritatea de Reformă Feroviară, în materia aplicării facilităților acordate pentru anumite categorii sociale, destinate transportului feroviar de călători. Instituirea subrogației creează drepturi și obligații în sarcina unei instituții care „până la intrarea în vigoare” a legii criticate nu le exercita, ceea ce constituie o modificare esențială a conținutului juridic al legii anteferite. Se indică faptul că, prin subrogarea în drepturile și obligațiile Ministerului Transporturilor, Autoritatea de Reformă Feroviară preia activul și pasivul ministerului în materia acordării de facilități/subvenții unor categorii de operatori economici în domeniul transportului de călători, inclusiv litigiile pendinte în această materie. Din această perspectivă, colateral, se consideră că textul este imprecis, deoarece nu descrie în mod explicit modalitatea în care se va realiza subrogarea în drepturi și obligații, inclusiv în materie judiciară.

5. Cu privire la realizarea celui alt criteriu esențial al principiului bicameralismului, se susține că forma legii adoptate de Camera decizională, Camera Deputaților, este semnificativ

diferită de cea adoptată de Senat, deoarece forma legii în Camera Deputaților cuprinde dispoziții structurate de la art. I la art. V, pe când forma legii adoptate de Senat conține un articol unic cu mai multe subpuncte, ceea ce determină concluzia că în Camera decizională au fost efectuate modificări substanțiale ale formei legii adoptate de Senat. Astfel, forma adoptată de Senat a fost completată în Camera Deputaților cu art. II, III și V, ceea ce constituie o modificare semnificativă a formei actului normativ adoptat de Senat, în calitate de primă Cameră sesizată.

6. Se mai susține că art. I pct. 28 din lege încalcă principiul separației puterilor în stat consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituție. Cu privire la acest aspect, se arată că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, autoritățile de rang constituțional au obligația de a realiza principiul colaborării loiale, în sensul cooperării cu bună-credință pentru îndeplinirea atribuțiilor ce le revin, fără a aduce atingere competențelor celorlalte autorități, și în sensul asigurării respectului față de Constituție, nefiind permise acțiuni sau inacțiuni care să încalce sau să nesocotească atribuțiile altor autorități de rang constituțional. Prin urmare, legiuitorului nu îi este permis ca printr-o lege să procedeze la anularea efectelor unei hotărâri judecătorești.

7. Or, art. I pct. 28 din lege lipsește de efecte juridice o hotărâre judecătorească, respectiv Sentința civilă nr. 2.168 din 8 iunie 2017, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, rămasă definitivă prin Decizia civilă nr. 1.071 din 28 februarie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție. Prin aceasta s-a stabilit că „Ministerul Transporturilor are obligația de a pune în executare măsurile dispuse de Curtea de Conturi prin Decizia nr. III/13 din 29 august 2016, respectiv: — stabilirea întinderii prejudiciului determinat de plata compensațiilor pentru serviciile de transport din pachetul minim social în lipsa actelor adiționale de actualizare pe anul 2015 a contractelor de servicii publice încheiate cu operatorii de transport feroviar, aprobate prin H.G. nr. 74/2012, H.G. nr. 455/2014 și H.G. nr. 1.112/2014 și recuperarea acestuia, potrivit legii (punctul II.7 din Decizie); — stabilirea întinderii prejudiciului determinat de decontarea nelegală către S.C. METROREX — S.A., pe perioada legală de prescripție, a cuantumului gratuităților acordate pentru călătoria cu metroul a unor categorii sociale de beneficiari, în condițiile neaprobării valorii călătoriei simple cu metroul utilizată la calculul facilităților, recuperarea acestuia și virarea la bugetul de stat, în condițiile legii (punctul II.8 din Decizie)”.

8. Se subliniază faptul că textul criticat încadrează în sfera contabilă de cheltuieli compensațiile acordate operatorilor de transport feroviar de călători pentru serviciile prestate în anul 2015, deși o parte dintre acestea au fost declarate nelegale de către instanța supremă prin decizia antecitată, iar Curtea de Conturi nu a acordat Ministerului Transporturilor certificatul de

descărcare de gestiune pentru acestea. Includerea în categoria cheltuielilor, în situațiile financiare ale Ministerului Transporturilor, a compensațiilor declarate nelegale, printr-o normă juridică având caracter de lege, în condițiile în care o instanță judecătorească a constatat că reprezintă prejudiciu adus bugetului de stat, dispunând recuperarea acestora, constituie o încălcare a principiului separației puterilor în stat prin lipsirea de efecte a unei hotărâri judecătorești, ceea ce nu este admisibil într-un stat de drept.

9. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, obiecția de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și exprima punctele lor de vedere.

10. **Președintele Senatului** apreciază că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

11. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a legii, raportată la principiul bicameralismului, se susține că, din analiza comparativă a variantelor redacționale ale legii adoptate de Senat, respectiv de Camera Deputaților, rezultă că între acestea nu există deosebiri semnificative de reglementare, ambele forme conținând, în principal, norme prin care se explică înțelesul unor termeni uzuali în domeniul activității de transport. Art. III din lege, adoptat ca amendament nou de Camera Deputaților, nu modifică esențial conținutul juridic al formei actului normativ adoptat de Senat. În plus, dispoziția respectivă se înscrie în tendința de descentralizare în domeniul transporturilor feroviare. Subrogarea unei autorități publice în calitate de organ de specialitate al Ministerului Transporturilor, aflat în subordinea acestuia, și anume Autoritatea pentru Reformă Feroviară, în anumite drepturi și obligații precis determinate ale ministerului respectiv, este o măsură cu caracter organizatoric, a cărei reglementare normativă se înscrie în competența legislativă a Parlamentului. Actul de subrogare nu afectează natura sau quantumul facilităților acordate de ministerul titular anumitor categorii sociale în cadrul transportului feroviar de călători. Cu privire la competența Camerei decizionale de a se abate de la forma legii adoptate de Camera de reflecție, se invocă Decizia Curții Constituționale nr. 765 din 14 decembrie 2016.

12. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate aduse art. I pct. 28 din lege prin raportare la art. 1 alin. (4) din Constituție, se arată că acesta conține o reglementare generală cu caracter financiar ce nu impiedică cu nimic asupra punerii în executare a hotărârii judecătorești invocate de autorii obiecției de neconstituționalitate.

13. **Președintele Camerei Deputaților și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

14. Prin Adresa nr. 5.589 din 8 iulie 2019, Curtea, în temeiul art. 76 din Legea nr. 47/1992, a solicitat președintelui Curții de Conturi să comunice, în copie certificată, Decizia Curții de Conturi nr. III/13 din 29 august 2016, precum și orice alte înscrisuri care privesc problematica menționată la pct. II. 7 și 8 din cuprinsul acesteia. Prin Adresa înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 6.096 din 25 iulie 2019, președintele Curții de Conturi a dat curs solicitării Curții Constituționale.

15. Prin Adresa nr. 5.590 din 25 iunie 2019, Curtea, în temeiul art. 76 din Legea nr. 47/1992, a solicitat Curții de Apel București să comunice, în copie certificată, Sentința civilă nr. 2.168 din 8 iunie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 7.874/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, și Decizia civilă nr. 1.071 din 28 februarie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 7.874/2/2016 al

Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal. Prin Adresa înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 5.992 din 23 iulie 2019, Curtea de Apel București a dat curs solicitării Curții Constituționale.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al președintelui Senatului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

17. **Obiectul controlului de constituționalitate**, astfel cum a fost formulat, îl constituie Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2016 privind unele măsuri de eficientizare a implementării proiectelor de infrastructură de transport, unele măsuri în domeniul transporturilor, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative. În realitate, având în vedere criticile de neconstituționalitate formulate, Curtea reține că obiect al controlului de constituționalitate îl reprezintă art. I pct. 28 din Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2016 privind unele măsuri de eficientizare a implementării proiectelor de infrastructură de transport, unele măsuri în domeniul transporturilor, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și legea în ansamblul său. Art. I pct. 28 din lege, criticat în mod punctual, are următorul cuprins:

„Compensația acordată operatorilor de transport feroviar de călători pentru serviciile prestate în anul 2015 se recunoaște drept cheltuială în situațiile financiare ale Ministerului Transporturilor”.

18. Textele constituționale invocate în susținerea obiecției de neconstituționalitate sunt art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat și art. 61 alin. (2) privind principiul bicameralismului. Totodată, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale, principiul bicameralismului este raportat la art. 61 alin. (2) și art. 75 din Constituție, astfel încât urmează a fi reținută drept normă de referință și acest din urmă text constituțional.

(1) **Parcursul legislativ al legii analizate**

19. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2016 privind unele măsuri de eficientizare a implementării proiectelor de infrastructură de transport, unele măsuri în domeniul transporturilor, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 964 din 29 noiembrie 2016.

20. Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2016 privind unele măsuri de eficientizare a implementării proiectelor de infrastructură de transport, unele măsuri în domeniul transporturilor, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative a fost adoptată de Senat, în calitate de Cameră de reflecție, la 8 februarie 2017, iar de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, la 26 iunie 2019.

21. Legea a fost depusă la secretarii generali ai celor două Camere la data de 1 iulie 2019, iar la 3 iulie 2019 a fost transmisă Președintelui României spre promulgare. La 2 iulie 2019, 68 de deputați au formulat prezenta obiecție de neconstituționalitate.

(2) **Admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate**

22. Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate formulată îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție, atât sub aspectul

obiectului său, fiind vorba despre o lege adoptată și nepromulgată, cât și sub cel al titularului dreptului de sesizare, aceasta fiind formulată de un număr de 68 de deputați.

23. Cu privire la termenul în care poate fi sesizată instanța de contencios constituțional, potrivit art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, acesta este de 5 zile de la data depunerii legii adoptate la secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului, respectiv de 2 zile, începând de la același moment, dacă legea a fost adoptată în procedură de urgență. Curtea reține că, în cazul de față, legea a fost adoptată în procedură de urgență și, luând act de faptul că obiecția de neconstituționalitate a fost formulată în termenul de 2 zile prevăzut de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 (2 iulie 2019), constată că obiecția de neconstituționalitate este admisibilă sub aspectul respectării termenului în care poate fi sesizată instanța de control constituțional [a se vedea ipoteza întâi din paragraful 70 al Deciziei nr. 67 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 223 din 13 martie 2018, potrivit căreia „o sesizare a Curții Constituționale (i) va fi întotdeauna admisibilă dacă se realizează în interiorul termenelor legale de 5 zile, respectiv 2 zile, prevăzute de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992”].

(3) Analiza obiecției de neconstituționalitate

(3.1.) Critica de neconstituționalitate raportată la art. 61 alin. (2) și art. 75 din Constituție

24. Pe cale jurisprudențială, Curtea a stabilit două criterii esențiale pentru a se determina cazurile în care, prin procedura legislativă, se încalcă principiul bicameralismului. Acestea constau, pe de o parte, în existența unor *deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului* și, pe de altă parte, în existența unei *configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului*. Întrunirea cumulativă a celor două criterii este de natură a afecta principiul constituțional care guvernează activitatea de legiferare a Parlamentului, plasând pe o poziție privilegiată Camera decizională, cu eliminarea, în fapt, a primei Camere sesizate din procesul legislativ (Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, Decizia nr. 413 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010, Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011, Decizia nr. 62 din 7 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 3 martie 2017, paragraful 29, Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 13 aprilie 2017, paragraful 54, sau Decizia nr. 377 din 31 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 586 din 21 iulie 2017, paragraful 44).

25. Stabilind limitele principiului bicameralismului, Curtea a apreciat că aplicarea acestui principiu nu poate avea ca efect deturnarea rolului de Cameră de reflecție a primei Camere sesizate, în sensul că aceasta ar fi Camera care ar fixa în mod definitiv conținutul proiectului sau al propunerii legislative (și, practic, conținutul normativ al viitoarei legi), ceea ce are drept consecință faptul că cea de-a doua Cameră, Camera decizională, nu va avea posibilitatea să modifice ori să completeze legea adoptată de Camera de reflecție, ci doar să o aprobe sau să o respingă. Sub aceste aspecte este de netăgăduit că principiul bicameralismului presupune atât conlucrarea celor două Camere în procesul de elaborare a legilor, cât și obligația acestora de a-și exprima prin vot poziția cu privire la adoptarea legilor (Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 13 aprilie

2017, paragraful 55). Bicameralismul nu înseamnă însă ca ambele Camere să se pronunțe asupra unei soluții legislative identice, în Camera decizională putând exista abateri inerente de la forma adoptată de Camera de reflecție, desigur, fără schimbarea obiectului esențial al proiectului de lege/proponerii legislative. A nega posibilitatea Camerei decizionale de a se îndepărta de la forma votată în Camera de reflecție ar însemna limitarea rolului său constituțional, iar caracterul decizional atașat acesteia devine iluzoriu. S-ar ajunge la un veritabil mimetism, în sensul că cea de-a doua Cameră se va identifica, în ceea ce privește activitatea sa legislativă, cu prima Cameră, neputându-se îndepărta în niciun fel de la soluțiile legislative pentru care a optat prima Cameră, ceea ce este contrar, până la urmă, chiar ideii de bicameralism. Prin urmare, nu se poate susține încălcarea principiului bicameralismului, atât timp cât legea adoptată de Camera decizională se referă la aspectele principale pe care le-a avut în vedere propunerea/proiectul de lege în forma sa însușită de Camera de reflecție. În acest sens, modificările aduse formei adoptate de Camera de reflecție trebuie să cuprindă o soluție legislativă care păstrează concepția de ansamblu a acesteia și să fie adaptate în mod corespunzător, prin stabilirea unei soluții legislative alternative/complementare care nu se abate de la forma adoptată de Camera de reflecție, în condițiile în care aceasta este mai cuprinzătoare sau mai bine articulată în cadrul ansamblului legii, cu realizarea anumitor coroborări inerente oricărei modificări (Decizia nr. 765 din 14 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 21 februarie 2017, paragrafele 37 și 38, sau Decizia nr. 377 din 31 mai 2017, paragraful 45).

26. Curtea a stabilit că art. 75 alin. (3) din Constituție, folosind sintagma „decide definitiv” cu privire la Camera decizională, nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune ca proiectul sau propunerea legislativă adoptată de prima Cameră sesizată să fie dezbătută în Camera decizională, unde i se pot aduce modificări și completări. Curtea a subliniat că, în acest caz, Camera decizională nu poate însă modifica substanțial obiectul de reglementare și configurația inițiativei legislative, cu consecința deturnării de la finalitatea urmărită de inițiator (Decizia nr. 624 din 26 octombrie 2016, paragraful 34, Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, paragraful 56, Decizia nr. 377 din 31 mai 2017, paragraful 46, Decizia nr. 392 din 6 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 9 iulie 2018, paragrafele 41—43, sau Decizia nr. 412 din 20 iunie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 570 din 11 iulie 2019, paragrafele 56—58).

27. Curtea reține că argumentul principal invocat în susținerea criticii de neconstituționalitate raportate la încălcarea principiului bicameralismului este introducerea în corpul legii a art. II, III și V de către Camera decizională. În realitate, art. II și V din lege, astfel cum au fost adoptate de Camera Deputaților, Cameră decizională, reprezintă o reluare adaptată a art. I pct. 35 [cu referire la art. XIX alin. (1)] și pct. 33 [cu referire la art. XVII alin. (2)] din legea criticată, astfel cum a fost adoptată de Senat, Cameră de reflecție.

28. Astfel, cu privire la art. II din legea criticată, Curtea reține că art. I pct. 4 [cu referire la art. 5 alin. (10)] din legea criticată, astfel cum a fost adoptată în Camera de reflecție, a stabilit că modul de aplicare a prevederilor legale referitoare la compensația de serviciu public pentru transportul feroviar public de călători se stabilește prin *hotărâre a Guvernului*. În schimb, prin art. II din lege, Camera decizională s-a pronunțat în sensul că modul de aplicare a acestor prevederi se stabilește prin *decizie a președintelui Autorității pentru Reformă Feroviară*. Prin urmare, era firesc ca art. II din lege, *ca dispoziție tranzitorie a acesteia*, să stabilească un anumit termen în sarcina *președintelui Autorității pentru Reformă Feroviară, și nu a*

Guvernului, pentru emiterea actului privind modul de aplicare a prevederilor legale referitoare la compensația de serviciu public pentru transportul feroviar public de călători.

29. Cu privire la art. V din legea criticată, Curtea reține că Legea nr. 202/2016 privind integrarea sistemului feroviar din România în spațiul feroviar unic european, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 900 din 9 noiembrie 2016, a intrat în vigoare la data de 12 noiembrie 2016, iar termenul de 3 luni prevăzut la art. 65 alin. (5) din lege se împlinesc la 11 ianuarie 2017. La 8 februarie 2017, Senatul, prima Cameră sesizată, a prorogată acest termen, aspect de altfel discutabil, întrucât prorogarea privește un termen aflat în curs; or, termenul antereferit se împlinise deja la 11 ianuarie 2017. De aceea, la cea de-a doua Cameră, cea decizională, s-a stabilit o nouă dată până la care urmează a se modifica Hotărârea Guvernului nr. 581/1998, Hotărârea Guvernului nr. 1.476/2009 și Hotărârea Guvernului nr. 1.696/2006. Așadar, termenul nu se mai prorogă, din moment ce deja s-a împlinit, ci, în mod corect, se stabilește o nouă dată până la care hotărârile Guvernului menționate trebuie modificate/completate.

30. Din cele de mai sus rezultă că soluțiile normative de principiu cuprinse în art. II și art. V din legea analizată au făcut parte și din forma legii așa cum a fost adoptată de prima Cameră sesizată, astfel că, prin adoptarea acestora, nu se poate reține încălcarea principiului bicameralismului.

31. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate aduse art. III din lege, Curtea reține că, prin raportul comun din 28 mai 2019 al Comisiei pentru buget, finanțe și bănci și al Comisiei pentru transporturi și infrastructură din Camera Deputaților, s-a propus adoptarea proiectului de lege, cu amendamente. Unul dintre amendamentele acceptate de cele două comisii a fost cel referitor la introducerea art. III, cu următoarea motivare: „Având în vedere prevederile art. 2 din OUG nr. 62/2016, care stabilesc atribuțiile Autorității de Reforma Feroviară, atribuții care până la acest moment s-au aflat în sarcina Ministerului Transporturilor, instituite prin dispoziții ale legilor speciale, considerăm necesar și oportun ca pentru buna funcționare a întregii activități de transport feroviar de călători cât și a autorității, dar și din perspectiva faptului ca legea să respecte dispozițiile constituționale, în sensul că aceasta trebuie să fie previzibilă, predictibilă și clară, pentru cei care sunt chemați să o aplice, Autoritatea de Reforma Feroviară trebuie să se subroge în drepturile și obligațiile Ministerului Transporturilor corespunzătoare activităților preluate”.

32. Potrivit art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2016, „Subvențiile alocate anual din bugetul de stat, în condițiile legii, operatorilor de transport feroviar public de călători, reprezentând compensația aferentă pachetului minim de servicii, precum și facilitățile de călătorie acordate de la bugetul de stat, potrivit legislației în vigoare, diferitelor categorii sociale care utilizează transportul feroviar public de călători se asigură din bugetul A.R.F., în limita sumelor alocate cu această destinație”. Astfel, Curtea constată că din bugetul Autorității pentru Reforma Feroviară se asigură două componente de cheltuieli ce privesc transportul feroviar public de călători (subvenții, sub forma compensației, și facilități). Dacă, în privința subvențiilor, art. 6 alin. (2) din aceeași ordonanță de urgență prevede că „În termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la art. 8 alin. (1) (și anume de la data operaționalizării Autorității Feroviare Române — s.n.), A.R.F. preia pe bază de protocol de predare-primire de la Ministerul Transporturilor contractele de servicii și actele adiționale valabile și se subrogă în drepturile și obligațiile Ministerului Transporturilor ce rezultă din acestea”, nu există o prevedere similară pentru facilitățile de călătorie acordate de la bugetul de stat diferitelor categorii sociale care

utilizează transportul feroviar public de călători, acordate potrivit art. 53 lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/1998.

33. Totodată, Curtea reține că Autoritatea Feroviară Română este în subordinea Ministerului Transporturilor [art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2016] și că, potrivit art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2016, scopul înființării Autorității Feroviare Române este acela de a desfășura următoarele categorii de activități: „h) asigurarea alocării subvențiilor, în limita fondurilor aprobate prin bugetul de stat, prevăzute în contractele de servicii publice, încheiate cu operatorii de transport feroviar public de călători, și răspunderii privind alocarea acestora; [...]

j) asigurarea alocării, în limita fondurilor bugetare aprobate din bugetul de stat, a sumelor necesare pentru acordarea facilităților prevăzute pentru anumite categorii sociale destinate transportului public feroviar de călători potrivit legislației în vigoare.”

34. Prin urmare, art. III este un element de noutate adus în corpul legii, având însă și un rol precizator, din moment ce stabilește că o anumită unitate din cadrul Ministerului Transporturilor, respectiv Autoritatea Feroviară Română, se subrogă în drepturile și obligațiile Ministerului Transporturilor prevăzute de metodologiile aferente facilităților pentru anumite categorii sociale destinate transportului feroviar de călători, acordate potrivit art. 53 lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/1998 de către societățile comerciale, rezultate din reorganizare, dar și de alți operatori licențiați de transport feroviar de călători. O asemenea modificare operată în Camera decizională nu este, însă, contrară principiului bicameralismului, întrucât nu imprimă o deosebire majoră de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și nicio configurație semnificativ diferită între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului.

35. Astfel, Camera decizională, prin modificarea adusă, a reglementat în domeniul transportului feroviar, domeniu care face obiectul de reglementare al ordonanței de urgență aprobate prin legea criticată. De asemenea, soluția legislativă cuprinsă în art. III din lege, care vizează facilitățile de călătorie, are legătură cu modificarea adusă art. 5 alin. (10) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/1998, în sensul că ambele măsuri realizate în mod concomitent indică o concepție unitară a legiuitorului în privința alocării din bugetul de stat a sumelor de bani necesare asigurării compensației de serviciu public pentru transportul feroviar public de călători și a facilităților de călătorie, sume care, în final, se plătesc operatorilor de transport feroviar public de călători. De aceea, pe lângă faptul că art. III este o continuare firească a art. 2 alin. (1) lit. j) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2016 și un element de întregire a domeniului de competență a Autorității Feroviare Române în privința problematicei facilităților de călătorie/transport, legiuitorul a realizat astfel și o coordonare a legislației pentru ca una și aceeași unitate din cadrul Ministerului Transporturilor să aibă competența de a gestiona întreaga problemă a transferurilor nerambursabile de bani de la bugetul de stat către operatorii de transport feroviar public de călători, indiferent că acestea se prezintă sub forma compensațiilor (pentru serviciul public prestat) sau facilităților (în considerarea calității persoanelor beneficiare).

36. Este adevărat că cele două forme ale legii adoptate de Camera de reflecție, respectiv de cea decizională nu sunt identice, însă Camera decizională este în drept să adopte o reglementare care, neschimbând filosofia și concepția legii/ordonanței de urgență, este mai bine articulată în sistemul normativ. Acest aspect ține de opțiunea legiuitorului și de oportunitatea reglementării normative. Bicameralismul stabilit prin art. 61 alin. (2) și art. 75 din Constituție nu presupune ca

forma proiectului de lege adoptată de cele două Camere ale Parlamentului să fie identică; din contră, Camera decizională este în drept să adopte proiectul de lege într-o formă diferită în măsura în care menține obiectul de reglementare al inițiativei legislative și concepția de ansamblu a acesteia. În cazul analizat, cea de-a doua Cameră nu a făcut altceva decât să se subsumeze obiectului de reglementare a proiectului legii de aprobare a ordonanței de urgență. Rezultă că legea astfel adoptată păstrează concepția inițială atât a inițiatorului, cât și a primei Camere sesizate, contribuind, în mod firesc, la operaționalizarea treptată a Autorității Feroviare Române.

37. Reglementarea analizată, astfel cum a fost modelată în Camera decizională, nu schimbă concepția de ansamblu a inițiatorului, și anume a Guvernului, și nici a primei Camere sesizate, și anume a Senatului, drept care nu se poate reține încălcarea art. 61 alin. (2) și a art. 75 alin. (1) din Constituție.

(3.2.) Critica de neconstituționalitate raportată la art. 1 alin. (4) din Constituție

38. Art. 1 alin. (4) din Constituție a instituit principiul separației și echilibrului puterilor în stat în cadrul democrației constituționale, ceea ce presupune, pe de o parte, că niciuna dintre cele trei puteri nu poate interveni în activitatea celorlalte puteri, iar, pe de altă parte, presupune controlul prevăzut de lege asupra actelor emise de fiecare putere în parte [Decizia nr. 1.221 din 12 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 804 din 2 decembrie 2008, și Decizia nr. 63 din 8 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 145 din 27 februarie 2017, paragraful 87]. Astfel, cum nici administrației nu îi este permis să cenzureze o hotărâre judecătorească [a se vedea Decizia nr. 233 din 5 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 25 iulie 2003] sau legiuitorului să cenzureze o hotărâre judecătorească [a se vedea Decizia nr. 333 din 3 decembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 17 februarie 2003], nici instanțelor judecătorești nu le este permis să instituie/modifice/completeze/abroge norme de reglementare primară [a se vedea Decizia nr. 26 din 16 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 193 din 12 martie 2019, paragraful 139].

39. Prin Decizia nr. 889 din 16 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 17 februarie 2016, Curtea a statuat că, „deși la prima vedere se poate afirma că executarea amenzii cominatorii este lăsată la discreția statului care, comportându-se ca un creditor al sumei ce rezultă din aplicarea amenzii, poate renunța la executare, trebuie observat că raportul între stat și conducătorul autorității publice nu este un simplu raport între un creditor și debitorul său, în care primul poate dispune în sensul renunțării la executarea amenzii civile. Amenda civilă, aplicată potrivit art. 24 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, trebuie privită din perspectiva scopului pentru care a fost instituită. Curtea reține că aceasta se face, într-adevăr, venit la bugetul de stat, dar, înainte de toate, este o modalitate de punere în executare a unei hotărâri judecătorești definitive care, dacă nu este pusă în executare de bunăvoie, nu cunoaște vreun alt procedeu de ducere la îndeplinire. Acționând în sensul exonerării de la plata amenzilor civile stabilite în temeiul art. 24 din Legea nr. 554/2004 a președintelui Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor și, respectiv, a președintelui Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor, legiuitorul afectează în mod direct executarea unei hotărâri judecătorești definitive. Or, astfel cum s-a arătat anterior, executarea unei hotărâri a oricărei instanțe trebuie considerată ca făcând parte integrantă din «proces», în sensul art. 6 din Convenție, legiuitorul având obligația de a lua măsurile legislative care să garanteze punerea

în executare a hotărârilor judecătorești, iar nu să obstrucționeze acest demers”.

40. Principala critică adusă art. I pct. 28 din lege este aceea că, recunoscând compensația acordată operatorilor de transport feroviar de călători pentru serviciile prestate în anul 2015 drept cheltuială în situațiile financiare ale Ministerului Transporturilor, legiuitorul aduce atingere autorității de lucru judecat a Sentinței civile nr. 2.168 din 8 iunie 2017, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, rămasă definitivă prin Decizia civilă nr. 1.071 din 28 februarie 2019, pronunțată de Înalta Curtea de Casație și Justiție.

41. Cu privire la aceste aspecte, Curtea reține că în anul 2016 Curtea de Conturi a desfășurat misiunea de audit financiar asupra contului anual de execuție a bugetului de stat la Ministerul Transporturilor pe anul 2015 și a încheiat procesul-verbal de constatare înregistrat cu nr. 137.984 din 3 august 2016. Ulterior, a fost emisă Decizia nr. III/13 din 29 august 2016, prin care directorul Direcției 1 din cadrul Departamentului III al Curții de Conturi, în ceea ce privește problema care interesează cauza de față [pct. II.7], a decis: „II. 7. Stabilirea întinderii prejudiciului determinat de plata compensațiilor pentru serviciile de transport din cadrul pachetului minim social în lipsa actelor adiționale de actualizare pe anul 2015 a contractelor de servicii publice încheiate cu operatorii de transport feroviar, aprobate prin H.G. nr. 74/2012, H.G. nr. 455/2014 și nr. 1.112/2014 și recuperarea acestuia, potrivit legii. (pentru înlăturarea abaterii prezentate la pct. 7 din Decizie). Termen de realizare: 30 noiembrie 2016”.

42. La data de 21 noiembrie 2016, Ministerul Transporturilor a contestat la Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal atât procesul-verbal de constatare înregistrat cu nr. 137.984 din 3 august 2016, cât și Decizia nr. III/13 din 29 august 2016, printre altele, sub aspectul celor constatate și dispuse în legătură cu plata compensațiilor pentru serviciile de transport din cadrul pachetului minim social. Prin Sentința civilă nr. 2.168 din 8 iunie 2017, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, rămasă definitivă prin Decizia civilă nr. 1.071 din 28 februarie 2019, pronunțată de Înalta Curtea de Casație și Justiție, a fost respinsă cererea de chemare în judecată ca neîntemeiată, constatându-se, în esență, că „pentru a efectua plata subvențiilor era necesar să se adopte o hotărâre de Guvern prin care să fie aprobat actul adițional de actualizare pe anul 2015 a contractelor de servicii publice încheiate cu operatorii de transport feroviar”. Instabilitatea ministerială „nu înlătură obligația legală a reclamantului de a efectua plata subvențiilor în conformitate cu prețurile actualizate stabilite prin hotărâre de Guvern. [...] Curtea [de Apel — s.n.] constată că, prin actele contestate, pârâta nu a negat faptul că nu s-ar fi prestat serviciile de transport feroviar, ci faptul că plata subvențiilor aferente acestora nu a fost efectuată cu respectarea prevederilor legale, ce presupunea actualizarea anuală a prețurilor contractelor”.

43. Cu alte cuvinte, în legătură cu plata compensațiilor pentru serviciile de transport din cadrul pachetului minim social, s-a constatat că: (i) *actele adiționale de actualizare pe anul 2015 a contractelor de servicii publice încheiate cu operatorii de transport feroviar public de călători și a contractului de activitate cu compania națională care administrează infrastructura feroviară nu au fost aprobate prin hotărâre a Guvernului*, contrar art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 2.408/2004 privind metodologia de acordare de la bugetul de stat și/sau de la bugetele locale a diferenței dintre tarife și costuri în transportul feroviar public de călători, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 13 din 5 ianuarie 2005 [în prezent abrogată prin Hotărârea Guvernului nr. 255/2017, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 25 aprilie 2017] și (ii) pentru luna decembrie a anului 2015 nu s-a plătit diferența dintre numărul total de călători-km și tren-km aprobat, din contractele de servicii publice, și numărul de călători-km și tren-km pentru care s-a acordat compensația până la luna decembrie, ci cuantumul lunar al compensației a fost acordat în limita a 1/12 din bugetul aprobat pentru anul 2015, contrar art. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 2.408/2004. În aceste condiții, s-a considerat că plățile realizate pentru achitarea compensației aferente pachetului minim de servicii în luna decembrie în cuantum de 126.948.583 lei sunt nelegale.

44. Prin art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2016 s-a stabilit că „Prevederile contractelor de servicii publice încheiate cu operatorii de transport feroviar și aflate în derulare la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență [29 noiembrie 2016 — s.n.] se aplică până la împlinirea termenului pentru care au fost încheiate [1 ianuarie 2016 — 2 decembrie 2019 — s.n., a se vedea Hotărârea Guvernului nr. 231/2016 pentru aprobarea contractelor de servicii publice pentru perioada 1 ianuarie 2016 — 2 decembrie 2019 în transportul feroviar public de călători, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 245 și 245 bis din 1 aprilie 2016], iar compensația se acordă în condițiile stabilite prin acestea și în conformitate cu legislația în vigoare”.

45. Conform noului conținut normativ al art. II stabilit prin legea supusă controlului de constituționalitate, „Compensația acordată operatorilor de transport feroviar de călători pentru serviciile prestate în anul 2015 se recunoaște drept cheltuială în situațiile financiare ale Ministerului Transporturilor”. Acest text vizează punctual situația anului 2015, când, deși serviciile aferente contractelor de servicii publice încheiate cu operatorii de transport feroviar au fost prestate, plata compensației s-a realizat, pe de o parte, fără ca actele adiționale la contractele menționate, deși încheiate, să fi fost aprobate prin hotărâre a Guvernului, iar, pe de altă parte, fără ca în luna decembrie 2015 să se plătească o diferență a sumei aferentă compensației. Textul propus la art. II diferă de cel în vigoare, reglementând o altă ipoteză juridică, însă fără să pună în discuție sau să afecteze contractele de servicii publice încheiate cu operatorii de transport feroviar și aflate în derulare până la 2 decembrie 2019.

46. Având în vedere cele expuse, Curtea constată că Parlamentul nu încalcă autoritatea de lucru judecat atașată celor două hotărâri judecătorești, ci, recunoscând deficiențele administrative, constatate prin raportul Curții de Conturi, stabilește o soluție de natură a evita situația ca neregularitatea constatată, constând într-o greșală a administrației, să afecteze în final operatorii de transport feroviar de călători care au executat contractele de servicii publice. Soluția legislativă aleasă a fost aceea de a nu se mai recupera de la aceștia sumele de bani neregulat cheltuite/de a nu se impune o sarcină disproporționată administrației, sarcină eventual fără finalitate.

47. Curtea mai constată că legiuitorul avea competența constituțională de a adopta o atare măsură chiar dacă raportul Curții de Conturi nu ar fi fost contestat. De asemenea, și în ipoteza în care acesta a fost contestat, cele două hotărâri judecătorești nu au valoare constitutivă de drepturi, astfel încât tot raportul Curții de Conturi este cel care impune stabilirea și recuperarea eventualului prejudiciu. O atare concluzie se impune pentru că actul Curții de Conturi devine definitiv fie prin necontestare, fie prin respingerea contestației/sesizării și, în aceste condiții, el devine obligatoriu.

48. În ceea ce privește competența Parlamentului de a acorda scutiri/facilități/eșalonări de la plata unor creanțe bugetare, Curtea, prin Decizia nr. 683 din 23 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 56 din

19 ianuarie 2017, a statuat că: „Este dreptul exclusiv al legiuitorului de a acorda scutiri/facilități/eșalonări în legătură cu plata acestor creanțe, însă, în cadrul acestei competențe, legiuitorul trebuie să respecte principiul egalității” [paragraful 33]. „În acordarea regimului de scutiri/facilități, legiuitorul este ținut de o condiție de rezonabilitate (*est modus in rebus*), în sensul că aplicarea unui tratament juridic diferențiat [...] trebuie să fie unul justificat, iar criteriul care trebuie avut în vedere în aprecierea acestui caracter ține chiar de obligațiile din contractul la care părțile au consimțit” [paragraful 33]. Scutirea unei entități de la obligația de restituire a unei despăgubiri/prime plătite de stat în condițiile în care i s-au acordat două astfel de despăgubiri/prime, dintre care una nelegal, fără ca despăgubirea/prima să fi fost datorată pentru activitățile viitoare ce trebuie executate în considerarea vreunui contract, „apare ca fiind o abatere de la principiul egalității, scutirile putând fi aplicate numai în privința beneficiarilor unor sume de bani plătite necuvenit în executarea contractului și în considerarea cărora părțile au convenit contractul”. În caz contrar, se ajunge la încălcarea „principiului egalității între beneficiarii de proiecte, constituind premisa normativă pentru îmbogățirea fără justă cauză a beneficiarilor legii criticate” [paragraful 35]. Curtea a stabilit că numai beneficiarii unor contracte de finanțare ce presupun prestații viitoare realizate în considerarea obiectului contractului pot fi îndreptățiți la diverse facilități din partea statului, dar și aceștia numai în măsura în care statul apreciază ca necesară o atare măsură [paragraful 36].

49. Având în vedere aceste aspecte jurisprudențiale, coroborate cu eventualele greșeli de natură administrativă cu privire la faptul că actul adițional, deși încheiat, nu a fost aprobat de Guvern prin hotărâre sau că plata efectuată pe luna decembrie 2015 nu a vizat diferența dintre prestația aprobată [și executată de operator] și plățile realizate pe parcursul anului [în condițiile în care s-au plătit câte 1/12 din suma alocată aferentă prestației aprobate și executate în fiecare lună], Curtea reține că este dreptul exclusiv al statului să opteze pentru acceptarea plăților astfel executate și să procedeze la scutirea de la obligația de stabilire și recuperare a eventualului prejudiciu. Curtea constată că prezenta cauză nu vizează scutirea de la restituirea unor despăgubiri acordate necuvenit pentru situații trecute, ci stabilirea drept cheltuieli în situațiile financiare ale Ministerului Transporturilor a plăților deja efectuate în considerarea unor contracte semnate și executate, astfel că, în această din urmă ipoteză, legiuitorul poate acorda facilități, ceea ce s-a și întâmplat prin exonerarea Ministerului Transporturilor de obligația de stabilire și recuperare a eventualului prejudiciu, aspect ce echivalează, ca finalitate, cu o descărcare de gestiune. Curtea nu are, în schimb, competența de a analiza rațiunea de oportunitate care a stat la baza acestei decizii a Parlamentului.

50. În final, Curtea reține că art. II pct. 28 din lege nu vizează punctul II.8 din Decizia Curții de Conturi nr. III/13 din 29 august 2016, potrivit căruia: „II.8. Stabilirea întinderii prejudiciului determinat de decontarea nelegală de către S.C. Metrorex — S.A., pe perioada legală de prescripție, a cuantumului gratuităților acordate pentru călătoria cu metroul unor categorii sociale de beneficiari, în condițiile neaprobării valorii călătoriei simple cu metroul utilizată la calculul facilităților, recuperarea acestuia și virarea la bugetul de stat, în condițiile legii. (pentru înlăturarea abaterii prezentate la pct. 8 din Decizie). Termen de realizare: 30 noiembrie 2016”.

51. Astfel, art. I pct. 28 din lege se referă la compensațiile acordate operatorilor de transport feroviar în sensul de compensație de serviciu public pentru transportul feroviar public de călători, și nu la facilitățile acordate unor categorii de persoane la transportul cu metroul [spre exemplu, luptătorii

pentru Victoria Revoluției din Decembrie 1989 sau urmașii de erou-martir, care, potrivit art. 5 alin. (1) lit. d) din Legea recunoștinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989, pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 și pentru revolta muncitorească anticomunistă din Valea Jiului — Lupeni — august 1977 nr. 341/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 20 iulie 2004, beneficiază de „transport urban gratuit cu mijloacele de transport în comun și, anual, 12 călătorii

gratuite pe calea ferată, la clasa I, dus-întors, cu toate categoriile de trenuri de călători; anual — 12 călătorii gratuite dus-întors până în localitatea reședință de județ, cu mijloace de transport în comun, pentru persoanele care domiciliază în mediul rural. În limita celor 12 călătorii gratuite pot călători și membrii familiei titularului. De aceste gratuități beneficiază și însoțitorul pensionarilor, persoanelor cu grad de invaliditate, marelui mutilat sau al persoanei care, din motive medicale, are nevoie de însoțitor”].

52. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate formulată și constată că dispozițiile art. I pct. 28 din Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2016 privind unele măsuri de eficientizare a implementării proiectelor de infrastructură de transport, unele măsuri în domeniul transporturilor, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și legea în ansamblul său sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 18 septembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

★

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu soluția pronunțată de Curtea Constituțională formulăm prezenta opinie separată, considerând că dispozițiile pct. 28 al art. I cu referire la art. II din Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2016 privind unele măsuri de eficientizare a implementării proiectelor de infrastructură de transport, unele măsuri în domeniul transporturilor, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, sunt neconstituționale pentru următoarele motive:

Prevederea legală menționată constituie o dispoziție retroactivă, cu caracter individual, menită să transforme un prejudiciu adus bugetului de stat în 2015 de Ministerul Transporturilor, și constatat ca atare printr-o hotărâre judecătorească cu caracter definitiv, într-o cheltuială declarată legală în 2019, aspecte ce contravin art. 1 alin. (3) și (4), precum și art. 15 alin. (2) din Constituție.

Dispozițiile pct. 28 al art. I cu referire la art. II din Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 86/2016 au următoarea redactare:

„Art. II. — Compensația acordată operatorilor de transport feroviar de călători pentru serviciile prestate în anul 2015 se recunoaște drept cheltuială în situațiile financiare ale Ministerului Transporturilor.”

Prin Decizia nr. III/13/29.08.2016 Curtea de Conturi a dispus ca Ministerul Transporturilor să stabilească întinderea prejudiciului produs prin decontarea nelegală către Societatea Comercială Metrorex — S.A. a cuantumului gratuităților acordate pentru călătoria cu metroul unor categorii sociale de beneficiari și aferente anului 2015, precum și să procedeze la

recuperarea acestuia până la data de 30 noiembrie 2016. Contestația Ministerului Transporturilor împotriva acestei decizii a fost respinsă prin Sentința civilă nr. 2.168 din 8 iunie 2019 a Curții de Apel București, care a fost confirmată prin Decizia civilă nr. 1.071 din 28 februarie 2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Ambele instanțe au reținut că acordarea și plata nelegală de la bugetul de stat a subvențiilor aferente anului 2015 pentru susținerea transportului feroviar de călători a fost realizată incorect de Ministerul Transporturilor în condițiile în care, pentru acel an, Guvernul României nu a adoptat hotărârea de Guvern anuală prin care se stabilea actul adițional de actualizare a contractului de servicii cu compania națională care administrează infrastructura feroviară, în ciuda faptului că Ministerul Transporturilor cunoștea prevederile legale relevante, precum și procedura de urmat, pe care de altfel o practicasese mai mulți ani la rând. În plus, cu autoritate de lucru judecat s-a reținut și că, ulterior controlului și constatărilor Curții de Conturi, Ministerul Transporturilor nu a întreprins demersurile necesare pentru stabilirea întinderii și recuperarea prejudiciului astfel produs bugetului de stat.

În schimb, în 2019, în cuprinsul unei legi cu un obiect de reglementare ce nu are legătură cu astfel de cheltuieli publice, anume Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2016 privind unele măsuri de eficientizare a implementării proiectelor de infrastructură de transport, unele măsuri în domeniul transporturilor, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, este inclusă o prevedere cu caracter individual și retroactiv, prin care menționata

subvenție acordată de Ministerul Transporturilor operatorilor de transport feroviar de călători pentru serviciile prestate în anul 2015 este declarată cheltuială în situațiile financiare ale respectivului minister.

Prevederea legală criticată constituie o nesocotire de către legiuitor a unei hotărâri judecătorești definitive, ceea ce echivalează cu încălcarea principiului separației puterilor în stat reglementat de art. 1 alin. (4) din Constituție. De vreme ce instanțele judecătorești au ajuns la concluzia că sumele de bani nelegal cheltuite de la bugetul statului trebuie imputate celui găsit responsabil pentru respectiva nelegalitate, legiuitorul nu este în drept să ignore această realitate obiectivă și, ulterior rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, să ia decizia de a redistribui plata prejudiciului astfel constat în sarcina tuturor contribuabililor care participă la crearea veniturilor bugetului de stat în loc să permită recuperarea sa pe calea punerii în executare a hotărârii judecătorești definitive.

Totodată, prevederea legală criticată nesocotește și principiul statului de drept, reglementat de art. 1 alin. (3) din Constituție, în măsura în care în cuprinsul unui act normativ de natură legislativă, prin definiție general și impersonal, este inclusă o prevedere cu caracter individual, referitoare la o categorie specifică de cheltuieli efectuate doar de Ministerul Transporturilor numai în anul 2015, care nu se deosebește de alte cheltuieli similare efectuate de același minister decât prin aceea că a fost declarată ilegală de o instanță judecătorească printr-o hotărâre definitivă și cu autoritate de lucru judecat. În speță nu este vorba de acordarea unor facilități ori eșalonări la plata unor creanțe bugetare, ci de absolvirea de răspundere a unei autorități publice,

fapt ce contrazice însuși conceptul de stat de drept. O posibilă consecință a unei astfel de conduite a legiuitorului ar fi aceea că, ulterior adoptării legii, Ministerul Transporturilor ar putea introduce o cale extraordinară de atac împotriva deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție de vreme ce prejudiciul creat în 2015 a fost validat din punct de vedere legal în 2019.

În același timp, prevederea legală criticată nesocotește și principiul neretroactivității legii, reglementat de art. 15 alin. (2) din Constituție, prin recunoașterea într-o lege adoptată în 2019 a unei cheltuieli ilegal realizate în 2015. Într-adevăr, validarea printr-o lege adoptată în 2019 a unei cheltuieli realizate în 2015 și declarate ilegală de instanțele judecătorești în 2019 nu autorizează efectuarea ei în 2015, căci această autorizare nu poate opera retroactiv, ci pur și simplu legalizează retroactiv o cheltuială efectuată ilegal în 2015. În plus, prin intermediul acestei retroactivități, prevederea legală criticată renunță implicit și la un venit cert, chiar dacă viitor, pentru un buget public ulterior anului 2015 în măsura în care prejudiciul ce trebuia recuperat ar fi trebuit să devină venit bugetar până la data de 30 noiembrie 2016 conform Deciziei nr. III/13/29.08.2016 a Curții de Conturi.

Pentru aceste motive prevederea legală prin care se recunoaște în 2019 drept cheltuială în situațiile financiare ale Ministerului Transporturilor compensația acordată ilegal operatorilor de transport feroviar de călători pentru serviciile prestate în anul 2015 constituie o dispoziție cu caracter retroactiv și individual, care transformă un prejudiciu adus bugetului de stat într-o cheltuială legală și nesocotește o hotărâre judecătorească rămasă definitivă, ceea ce contravine art. 1 alin. (3) și (4), precum și art. 15 alin. (2) din Constituție.

Judecător,

prof. univ. dr. **Elena-Simina Tănăsescu**

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru numirea vicepreședintelui Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 40 alin. (2)—(4) din Legea nr. 129/2019 pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, domnul Constantin Ilie Aprodu se numește în funcția de vicepreședinte al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, cu rang de subsecretar de stat, pentru un mandat de 4 ani.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Toni Greblă

București, 4 noiembrie 2019.
Nr. 779.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea, la cerere, a doamnei Daniela Pescaru
din funcția de secretar de stat la Ministerul Finanțelor Publice**

Având în vedere cererea doamnei Daniela Pescaru, transmisă prin Adresa Ministerului Finanțelor Publice nr. 12.289 din 15 octombrie 2019, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 17/14.219 din 15 octombrie 2019,

în temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Daniela Pescaru se eliberează, la cerere, din funcția de secretar de stat la Ministerul Finanțelor Publice.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Toni Greblă

București, 4 noiembrie 2019.

Nr. 269.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Bogdan Ionuț Dintoi
în funcția de șef, cu rang de secretar de stat,
al Departamentului pentru lupta antifraudă — DLAF**

În temeiul art. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ și al art. 4 alin. (1) și (2) din Legea nr. 61/2011 privind organizarea și funcționarea Departamentului pentru lupta antifraudă — DLAF, cu modificările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Art. 1. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Bogdan Ionuț Dintoi se numește în funcția de șef, cu rang de secretar de stat, al Departamentului pentru lupta antifraudă — DLAF, pentru o perioadă de 5 ani.

Art. 2. — Începând cu data prevăzută la art. 1 încetează aplicabilitatea prevederilor art. 2 din Decizia prim-ministrului nr. 271/2018 privind eliberarea domnului Marius Cătălin Vartic, la cerere, din funcția de șef, cu rang de secretar de stat, al Departamentului pentru lupta antifraudă — DLAF, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 861 din 10 octombrie 2018.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Toni Greblă

București, 4 noiembrie 2019.

Nr. 270.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru modificarea anexei la Decizia prim-ministrului
nr. 704/2017 privind numirea membrilor Consiliului
de Programare Economică**

În temeiul art. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare, și al art. 7 alin. (3) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2007 privind organizarea și funcționarea Comisiei Naționale de Strategie și Prognoză, republicată,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Punctele 4 și 6 din anexa „Lista membrilor Consiliului de Programare Economică” la Decizia prim-ministrului nr. 704/2017 privind numirea membrilor Consiliului de Programare Economică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 928 din 24 noiembrie 2017, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

„4. Liviu-Stelian Begu — director, Departamentul de statistică și econometrie, Academia de Studii Economice, București;

.....
6. Marius Adrian Madar — Asociația Medicală Pelican.”

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Toni Greblă

București, 4 noiembrie 2019.
Nr. 271.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru eliberarea, la cerere, a domnului Maricel Floricel Dima
din funcția de secretar de stat la Ministerul Agriculturii
și Dezvoltării Rurale**

Având în vedere Cererea domnului Maricel Floricel Dima din data de 4 noiembrie 2019,

în temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Maricel Floricel Dima se eliberează, la cerere, din funcția de secretar de stat la Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Toni Greblă

București, 4 noiembrie 2019.
Nr. 272.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind exercitarea, cu caracter temporar, de către
doamna Liliana Mincă a funcției publice vacante din categoria
înalților funcționari publici de secretar general adjunct
al Ministerului Finanțelor Publice**

Având în vedere Adresa Ministerului Finanțelor Publice nr. 12.610 din 29 octombrie 2019, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/18.219/TG din 29 octombrie 2019,

în temeiul art. 29, art. 397 lit. b), art. 502 alin. (1) lit. f) și art. 509 alin. (3) și art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Liliana Mincă exercită, cu caracter temporar, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Finanțelor Publice.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Toni Greblă

București, 4 noiembrie 2019.

Nr. 273.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

DECIZIE

**privind încetarea concesiunii acordate prin Licența de concesionare nr. 21.577/2018
pentru explorarea resurselor de minereuri de metale feroase și minereuri de metale neferoase,
în perimetrul Valea Iohanului, județul Caraș-Severin, încheiată între Agenția Națională pentru
Resurse Minerale și Societatea Comercială HUMINTRADE — S.R.L., aprobată prin Ordinul
președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale nr. 5/2019 pentru aprobarea licențelor
de concesionare pentru explorare acordate în urma concursului public de oferte — Runda 97/2018**

Având în vedere:

— art. 34 lit. a) și art. 37 alin. (1) din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare;

— Referatul Direcției generale gestionare, evaluare și concesionare resurse/rezerve minerale. Integrare europeană nr. 300.993 din 17.10.2019 privind verificarea îndeplinirii condițiilor legale și propunerea de aprobare a anulării,

în temeiul art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.419/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, cu modificările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite prezenta decizie.

Art. 1. — Concesiunea minieră de explorare a resurselor de minereuri de metale feroase și minereuri de metale neferoase în perimetrul Valea Iohanului, județul Caraș-Severin, convenită prin

Licența de concesionare nr. 21.577/2018, aprobată prin Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale nr. 5/2019 pentru aprobarea licențelor de concesionare pentru

explorare acordate în urma concursului public de oferte — Runda 97/2018, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în calitate de concedent, și Societatea Comercială HUMINTRADE — S.R.L., în calitate de concesionar, cu sediul în municipiul Târgu Jiu, str. Izlaz nr. 7, județul Gorj, cod

unic de înregistrare RO 37136843, înregistrată la oficiul registrului comerțului cu nr. J18/175/2017, încetează la data publicării prezentei decizii.

Art. 2. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Gigi Dragomir

București, 29 octombrie 2019.
Nr. 82.

MINISTERUL CULTURII ȘI IDENTITĂȚII NAȚIONALE

ORDIN

pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului culturii și identității naționale nr. 2.570/2019 privind clasarea imobilului situat la adresa poștală Str. Mare nr. 349, satul Veneția de Jos, comuna Părău, județul Brașov, în Lista monumentelor istorice, cu denumirea Casa Comănicu, în categoria II — arhitectură, m — monument, grupa valorică B

Având în vedere Referatul de aprobare DPC 6.383 din 16 aprilie 2019 a proiectului Ordinului ministrului culturii și identității naționale privind clasarea imobilului situat la adresa poștală Str. Mare nr. 349, satul Veneția de Jos, comuna Părău, județul Brașov, în Lista monumentelor istorice, cu denumirea Casa Comănicu, în categoria II — arhitectură, m — monument, grupa valorică B,

în temeiul prevederilor art. 16 alin. (2) și (3) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare, și ale prevederilor art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii și Identității Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii și identității naționale emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa la Ordinul ministrului culturii și identității naționale nr. 2.570/2019 privind clasarea imobilului situat la adresa poștală Str. Mare nr. 349, satul Veneția de Jos, comuna Părău, județul Brașov, în Lista monumentelor istorice, cu denumirea Casa Comănicu, în categoria II — arhitectură, m — monument, grupa valorică B, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 819 din 9 octombrie 2019, se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii și identității naționale,
Valer-Daniel Breaz

București, 24 septembrie 2019.
Nr. 2.975.

**Zona de protecție a monumentului istoric Casa Comănicu, Str. Mare nr. 349,
satul Veneția de Jos, comuna Părau, județul Brașov**

Coordonate puncte de contur:

Coordonate stereo 70 (X)	Coordonate stereo 70 (Y)	Coordonate stereo 70 (X)	Coordonate stereo 70 (Y)
486348.087	516229.661	486274.273	516017.418
486336.685	516237.367	486294.674	516018.048
486333.127	516244.958	486318.967	516044.035
486333.161	516253.341	486325.589	516048.551
486320.903	516233.478	486337.557	516064.097
486307.675	516235.503	486344.509	516073.367
486280.339	516236.363	486349.968	516079.248
486261.975	516233.536	486359.206	516085.130
486265.395	516213.024	486397.405	516099.482
486236.718	516207.188	486397.268	516105.947
486221.306	516201.754	486395.169	516118.761
486215.246	516192.677	486393.069	516124.433
486186.867	516179.426	486389.080	516128.424
486179.217	516194.211	486377.321	516132.836
486164.912	516186.357	486373.542	516135.357
486157.426	516199.960	486373.023	516136.955
486132.046	516187.787	486371.883	516141.477
486182.076	516110.414	486371.242	516143.934
486195.350	516090.071	486369.320	516147.211
486171.831	516079.552	486364.942	516149.811
486176.754	516066.555	486358.090	516153.307
486185.377	516029.280	486357.201	516154.947
486204.497	515970.783	486357.272	516161.285
486218.211	515973.304	486359.265	516179.505
486227.030	515976.035	486379.170	516191.576
486238.159	515980.445	486373.265	516201.137
486252.437	515987.588	486369.467	516203.435
486263.774	515994.100	486365.426	516203.930
486266.084	516011.537	486358.822	516207.539
486269.654	516015.949	486357.701	516219.562

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

